

og ikke bør have Fattighjælp; saa faae de Hjælpen af Understøttelseskassen. Dertil kommer nu, at vort Forslag ogsaa i en anden Henseende er forskjelligt fra Ministerens, nemlig derved, at efter vort Forslag skal Hjælpen til Understøttelseskassen komme halvt fra Statskassen, hvorimod efter Ministerens Forslag Hjælpen gaar af Kommunens Fattigkasse alene. Jeg tror dermed at have imødegaaet den anden Indvending, nemlig den, at Personer kunne faae Nytte af Understøttelseskasserne, eller faae Hjælp deraf, som ikke burde have den, og at ialtfald denne Hjælp vilde kunneeholdes saa enkeltvis, at samtidig med at dette muligvis kunde ske, ere mange blevne holdte oppe ved Haabet om at faae en Hjælp, naar de blive eldve. Jeg vender mig nu til den tredje Indvending, at man kunde oprette Sygekasser for en Forms Skyld, blot for at man ikke skulde falde Fattigvæsenet til Byde. Jeg indrømmede under 1ste Behandling, at dette umægtelig kunde blive Tilfældet, og at Forslagsstillerne derfor ogsaa vare bestemte paa at fremkomme med Ændringer, som umuliggjorde dette, og det er det, der er sset ved Nr. 11, idet dette Ændringsforslag gaar ud paa, at de Sygekasser, hvis Medlemmer ville have denne Begunstigelse, nemlig at faae Hjælp af Understøttelseskassen i Krængstilfælde, skulle give deres Medlemmer en vis laveste Tægt, som skal være fastsat af Indenrigsministeren. De skulle desuden aarlig indsende deres Regnskab. Man kunde maasse synes, at det Sidste var vel megen Ueilighed for de Paagjældende; men jeg vil dog dertil sige, at det maasse kunde være godt, at vi fik denne Overfugt, og desuden skal den jo allerede gives nu, idet det statistiske Bureau forlanger den, og enhver Klasse, der overhovedet vil have Begunstigelse, altsaa ogsaa Stempelbegunstigelse, skal allerede nu indsende sin Beretning til Finansministeriet, saa jeg tror ikke, det kan foraarsage nogen Ulempe. Man har endvidere sagt, at vi kunde lige saa godt selv have bestemt dette laveste Bidrag, som lade den høitærede Indenrigsminister gjøre det. Dertil vil jeg svare, at det kunde vi vel; men jeg tror, det er bedre, at Indenrigsministeren gjør det, idet der ogsaa gives ham et vist Spillerum. Der er jo en virkelig Forskiel mellem Kjøbenhavn og Kjøbstæderne og mellem Kjøbstæderne og Landet. Jeg ser ikke det Mindste til Hindre for, at Indenrigsministeren faaer denne Myndighed, Noget, som iøvrigt ligger i Lovforslagets Rante. Jeg tror altsaa, at dermed er denne Indvending afvæbnet, og gaar nu til en fjerde og begrunder dermed med det Samme Ændringsforslaget under Nr. 13. Indvendingen er den, at det er noget aldeles Uørt, at Statskassen alene skal tilskyde Bidrag. Vi have nu ændret det derhen, at Statskassen kun skal tilskyde Halvdelen og derfor faaer Staten i det Hele et temmelig betydeligt Indseende og Tilsyn med de her nævnte Kasserers Virksomhed. Kommunerne blive derved ogsaa inter-

eserebde deri og faae ogsaa et vist Indseende, som ingenlunde er ubetydeligt, hvilket jeg senere skal komme til. Efterat have omtalt de 4 vigtigste Ændringsforslag, skal jeg nu begrunde de øvrige i den Rækkefølge, hvori de foreligge, og jeg kan gjøre det meget kort, da de fleste af dem saa at sige indlyse af sig selv. Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1, som gaar ud paa, at „16,000“ skal ændres til „10,000“, er jo simpelthen begrundet derved, at man vil gjøre det muligt for de ikke saa saa Kjøbstæder, der have et større Indbyggerantal, at kunne dele sig i flere Kredse, saaledes Horsens, Aalborg, Randers, Aarhus og vel endnu flere. — Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3 ere rene Redaktionsændringer. — Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 2 er begrundet i, at Forslagsstillerne have troet, at den her foreslaaede Redaktion lyder bedre end den, der nu findes i Ændringsforslaget. Det er altsaa en Ændring, der ikke har andet Niemed end at rette lidt paa Sproget. Det vil jo erindres, at der ved første Behandling blev gjort den Bemærkning, at det ikke var nogen heldig Vending, naar det i Nr. 6 hedder: „eller kunne gives en dertil sigtende Udvikelse“. — Jeg kommer nu til § 4, hvortil der ligeledes er foreslaaet nogle mindre Rettelser. Forslaget under Nr. 7 gaar kun ud paa en ren Omflytning. Forslaget under Nr. 8 er egentlig allerede begrundet, idet jeg har begrundet § 3 og Forslaget under Nr. 11. Ændringsforslaget under Nr. 9, at i Nr. 4 „Dovenskab“ skal ændres til „Lediggang“, er mere end en Sprogrettelse. Vi mene nemlig, at Lediggang er et mere betegnende Ord end Dovenskab. Ændringsforslaget under Nr. 10 gaar ud paa, at sidste Stykke af § 4 affattes saaledes: „Den, der finder sig brøstholden ved de af Bestyrelsen i Denhold til §§ 3 og 4 trufne Afgjørelser, kan indante disse for det kommunale Raad, ved hvis Afgjørelse det har sit Forblivende“. Denne Bestemmelse, tro vi, er mere formaalsstjænklig end at henvise de Paagjældende i deres Trætter til Amtmanden og Indenrigsministeren, thi det blev under første Behandling med Rette gjort gjældende, at de Paagjældendes Stridigheder vare saadanne, om hvilke Amtmand og Indenrigsminister i Reglen ikke kunne have nogen Mening. De Herrer ville forøvrigt se, at der her ikke blot er Tale om Stridigheder, der vedrøre § 4, men ogsaa om saadanne, der vedrøre § 3. Jeg haaber derved ogsaa at have imødefømt det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) i hans Betragtning. Det er muligt, at han hellere vilde have en Slags Voldgiftsdomstol, men det er i alt Fald et Punkt, som kan tages under Overveielse til 3die Behandling. — Til § 5 er foreslaaet, at der skal udgaa nogle Ord, hvorefter Nr. 1 vil komme til at lyde saaledes: „Saadanne Familier eller enkelte Personer, som ere trængende“. Vi tro, at Ordene „ved Sygdom eller af andre Grunde“ passende